

မင်းမြတ်သူရ

တစ်ဇာတိသွား

လှိုဏ်ကျဆင်းကြယ် စာပေမှယနေ့ပေါ် (၁)

မြေလတ်ပိုင်းဒေသရှိ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ပုန်ကန်သူများ စုပေါင်းနေထိုင်ကြသောစခန်း၌ လူကြီး တစ်ဦးသည် ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော လူငယ်၏ ပခုံးကိုဖက်ပြီး “စံပယ်တောင်ကို ခွဲခွါပြီး သွားပေတော့ ငါ့သား၊ မဲခေါင်နဲ့ တွေ့ရင် အဖေရေးတဲ့ စာကိုပေးပြီး အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်ပါ။ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမယ် ၊ အဖေကတော့ စံပယ်တောင်ကမခွါဘဲ ပုလိပ်တွေကို ဆက်တိုက်နေရဦးမှာပဲ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က လူကြီးမျက်နှာကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်ရင်း “စံပယ်တောင်ကြီး ကျသွားမယ်ဆိုတာ ကြုံသိနေရက်နဲ့ အဖေတို့ ဘာကြောင့် ဆက်တိုက်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ လူကြီးက အတန်ကြာအောင်ငြိမ်သက်နေပြီး

“မျိုးချစ်စိတ်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် ပေါ့ကွာ၊ မြန်မာဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးဘူးကွ၊ နယ်ချဲ့ကို ဒူးမထောက် လက်မမြှောက်ဘူး၊ မြန်မာဖြစ်နေသရွေ့ အဖေတို့ အရှုံးပေးလို့ မရဘူး။ အဖေတို့ အသက်မဆုံးရှုံးသရွေ့ စံပယ်တောင်ကို အကျခံလို့ မရဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဆက်တိုက်နေရဦးမှာပဲ ဗိုလ်မင်းရောင်နဲ့ ဗိုလ်ချိုလဲဒီလိုပဲ၊ ဗိုလ်ခေါင်းကြီးလဲ ဒီလိုပဲ၊ ဆက်တိုက်နေကြတာပဲ၊ မြန်မာ့သွေးက နီတယ်ငါ့သား”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ သားဖြစ်သူလူငယ်က သက်ပြင်းချပြီး

“အဖေတို့ က မိုက်ရူးရဲဆန်နေ တာဗျ၊ တကယ်တော့ စံပယ်တောင် ကျသွားလဲ ဘာအရေးလဲ၊ ကိုယ့်ထက် လက်နက်အင်အား လူအင်အား သာတဲ့ စစ်ပုလိပ်တွေကို နည်းဗျူဟာပြောင်းပြီး တိုက်ပွဲဝင်သင့်တယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချ လိုက်၏။ လူငယ်၏ မှတ်ချက်ကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး “မိုက်ရူးရဲဆန်တယ်လို့ မပြောပါနဲ့ ကွာ၊ ငါ့သားမှာ ပြောခွင့်မရှိဘူး၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ငါ့သားက မြန်မာတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ပဲ၊ အဖေတို့ ဗျူဟာမှားနေတာ လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့အဖေတို့ တိုင်းရင်းသားတွေမှာ ဒီလို ဗျူဟာသုံးဖို့ အသင့်မဖြစ်သေးဘူး၊ နောက်တော့ ငါ့သားသိလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... ငါ့သား သွားပေဦးတော့ ကံမကုန်သေးရင်တော့ ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု တီးတိုးပြော လိုက်လေတော့၏။ လူငယ်က လူကြီး၏ ပခုံးကိုဖက်လိုက်ပြီး

“သွားပြီအဖေ၊ သေကံမရောက်ရင်တော့ သက်မပျောက်ပါဘူး၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ” ဟု ပြောပြီး ဖခင်ဖြစ်သူအား ကျောခိုင်းပြီး စံပယ်တောင်မှ ခြေလှမ်းကြဲကြီးဖြင့် ဆင်းလာခဲ့၏။ ဤတစ်ကြိမ် ဖခင်နှင့် ခွဲခွါခဲ့ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံတွေ့မည် ဆိုတာ မသေချာမှန်း လူငယ်ရိပ်စားမိ၏။ ဖခင်ကို သက်ရှိထင်ရှားအနေဖြင့် နောက်ဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိဘဝခရီးစဉ်ဟု လူငယ်နားလည်ထားလိုက်၏။ ဆူးခင်းလမ်းလေလား ပန်းခင်းလမ်းလေလားမသိ ... ဖခင်ပေးအပ်သောတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ရပေတော့မည်။

လူငယ်သည် ခရီးထွက်ရင်း ဖခင်၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားလာမိ၏။
ဖခင်သည် မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်းရှိ လယ်ပိုင်ရှင်မိဘများမှ မွေးဖွားပြီး
ဖခင်၏ ဆွေမျိုးရင်းဒြာများ တစ်ဦးမှာ ရွှေနန်းတော် အတွင်း ခစားရ
သော ဗိုလ်မင်းတစ်ဦးဖြစ်သည် ဆို၏။ ဖခင်သည် သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံ
သူဖြစ်သောကြောင့် အရွယ်ရောက်နေသည် နှင့် ဗိုလ်မင်းဟန်၏ တပ်သို့
ဝင်ခဲ့၏။ ဗိုလ်မင်းဟန်သည် အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူပြီးနောက် နယ်ချဲ့အ
စိုးရကို ကိုယ်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် တွန်းလှန်နေသူ ဖြစ်၏။ ဖခင်သည် နှ
စ်အနည်းငယ်အတွင်း ဗိုလ်မင်းဟန်၏ လူယုံဖြစ်ပြီးနောက် ဗိုလ်မင်းဟ
န်၏ သမီး ဒေါ်အိမ်သူနှင့် ပင် အကြောင်းပါ ခဲ့လေ၏။ ဗိုလ်မင်းဟန် ကျ
ဆုံးပြီးနောက် တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ကို ဖခင်ကပင် ဆက်ပြီး ဦးဆောင်ခဲ့
လေ၏။ ဖခင်လက်ထက်တွင် တော်လှန်ရေးအင်အားစုများကို ပိုမိုချဲ့ထွ
င်နိုင်ခဲ့ပြီး နယ်ချဲ့ စစ်ပုလိပ်များ ၏ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရ
၏။ ရှမ်းပြည်ဘက်တွင် ဖြစ်ပွားသော စစ်ပွဲ၌ မိခင်ကိုယ်တိုင်ကျဆုံးခဲ့ရ
၏။ မိခင်ကျဆုံးသောအချိန်၌ လူငယ်၏ အသက်သည် ၁၃နှစ်အရွယ်
သာ ရှိသေး၏။ ဗြိတိသျှအစိုးရသည် မြန်မာပြည်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးနောက်
နေရာအနှံ့ရှိ မျိုးချစ်တပ်ဖွဲ့များ ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ တွန်းလှန်တိုက်ခို
က်ခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရာတွင် အိန္ဒိယရှိ စစ်ပုလိပ်များကို
ခေါ်ယူနှိမ်နင်းခဲ့ရ၏။ မည်သို့ပင် နှိမ်နင်းစေကာမူ မျိုးချစ်များက
မြန်မာပြည်အနှံ့ ပုန်ကန်ထကြွလို့ သာနေသဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရများ စွာ

အခက်ကြုံရ၏။ ထိုကြောင့် ဗြိတိသျှအစိုးရ သည်
မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်များကို ရွေးချယ်ပြီး အမှ ညံ့ခြွေပစ်ရန် စီမံကိန်းသ
စ်တစ်ခုကို ရေးဆွဲလေ တော့၏။ ဤဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးသည် ထိုစီမံ
ကိန်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း ဖြစ်၏။

*

လူငယ်၏ ဖခင် ဦးတိုက်မောင်းသည် အတွေ့အကြုံများ သော တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပီပီ မကြာမီ နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်များ နှင့် ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားတော့မည်ဟု ကြိုတင်ရိပ်စားမိ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားသီဟကို စံပယ်တောင်နှင့် ဝေးရာအရပ်သို့ ကြိုတင်ရှောင် တိမ်းခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်သီဟက

“တိုက်ပွဲတွေ ပြင်းထန်တော့မှာ ကိုသိရက်နဲ့ ကျွန်တော်က ရှောင်ထွက်ပြေးရမယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်နာမည် သီဟဆိုတာ ခြင်္သေ့၊ ခြင်္သေ့ဖြစ်ပြီး ရှောင်တိမ်းပြေးရမယ်ဆိုရင် တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းခဲ့ဘူး၏။ ဖခင်ဖြစ်သူက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“အဖေ သူရဲဘောကြောင်ပြီး ကိုယ့်ရင်သွေးကို နယ်ချဲ့လက်က ရှောင်တိမ်းခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့သားမှာ စွမ်းရည်တွေရှိတယ်။ ဒီစွမ်းရည်တွေကို အသုံးပြုပြီး စစ်ပုလိပ်တွေကို အဖေတို့ ကိုယ်စားလက်စားချေပေးရမယ်။ ဒီလို လက်စားချေတဲ့ နေရာမှာ ငါ့သားရဲ့ လက်ရုံးရည်နဲ့ နှလုံးရည်ကို အသုံးပြုရမယ်၊ ငါ့သားဟာ စစ်ပုလိပ်တွေကို ဓားတစ်စင်း နဲ့ တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်မဲ့အစား နှလုံးရည်နဲ့ တိုက်ပွဲဆင်ရမယ်။ အဖေ သွေးစစ်စစ်ဆိုရင် နယ်ချဲ့စစ် ပုလိပ်တွေကို ကောင်းကောင်း ဒုက္ခပေးနိုင်သူ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု လေးနက်စွာ မှာ ကြားလေ၏။ သီဟသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကား
ကို မြေဝယ်မကျနားထောင်ပြီး နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားလေ၏။

*

ရမ်းပြည်ဘက်မှ လာသော မီးရထားကြီးသည် သာစည်ဘူတာသို့ ဆိုက်ကပ်ပြီး ခဏအကြာတွင် ဘူတာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ သာစည်ဘူတာ၌ ခရီးသည် များ ဆင်းသွားကြသဖြင့် ရထားပေါ်တွင် ခရီးသည် နည်းပါးသွားလေ၏။ ရထားထွက်ပြီးနောက် ခရီးသည် များ သည် ရထားပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်ပြီး လိုက်ပါ လာလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် မြက်ခမောက် ဆောင်းထားသော လူနှစ်ဦးတက် လာပြီး လက်ထဲရှိ ဓားရှည်များကို ဝေ့ယမ်းကာ တစ်ဦးက

“အိပ်ငိုက်နေတာတွေရပ်ပြီး အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ အကုန်ထုတ်လိုက်စမ်း၊ အကုန်မထုတ်ဘဲ ခိုးဖွက် ထားလို့ ရတော့ အသက်ပါပေးရမယ်၊ ဒီလမ်းပေါ်မှာ အိုက်ပန်နဲ့ အိုက်စံဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အိုက်ပန်နှင့် အိုက်စံဆိုသည် မှာ နာမည်ကြီး ဓားပြ ညီနောင်ဖြစ်သဖြင့် ခရီးသည် များ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေ၏။ အိုက်ပန်တို့ သည် လက်နက်အားကိုးဖြင့် ခရီးသည် များ ထံမှ လက်ဝတ်ရတနာများကို လုယက်ယူငင်လေ၏။ ခရီးသည် များ သည် အိုက်ပန်တို့ ညီအစ်ကို၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံကို သိနားလည်သဖြင့် ပါသမျှပစ္စည်းများကို နှမြောတသစွာဖြင့် ထုတ်ပေးကြ လေ၏။ ဓားပြညီနောင်သည် ရထားတွဲပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူများအားလုံး တစ်ယောက်မကျန် ဓားပြတိုက်ယူရင်း အသက် ၁၀နှစ်အရွယ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး

၏ နားကပ်ကိုပင် အတင်းအဓမ္မ ချွတ်ယူရန်ကြိုးစားသဖြင့် ကလေးငယ်သည် ကြောက်ရွံ့စွာ ငိုကြွေးလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် တွဲနောက်ဆုံးရှိ ခုံတန်းလျားတွင် အိပ်စက်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် အိပ်ယာကလန်နိုးဟန်ဖြင့် ထရပ်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာ . . . ခင်ဗျားတို့ လွန်လွန်းနေပြီ . . . ကလေးတစ်ယောက်ဆီက ပစ္စည်းကိုတောင် ဓားပြတိုက်တယ်ဆိုတော့ တော်တော်ကို အကြင်နာတရားမဲ့ပြီး ရိုင်းပြတဲ့ လူတွေပါလား။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဓားပြညီနောင်သည် လူငယ်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး “ငါတို့ ဘယ်သူလဲ မင်းသိရဲ့ လား၊ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ သေချင်လို့ လား၊ ဒီလမ်းမှာ အိုက်ပန်အိုက်စံဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား၊ ဓားပြတိုက်နေတာကွ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လူငယ်က ဝါးခနဲသမ်းလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားတို့ ဓားပြတိုက် နေတာ သိပါတယ်။ ကျုပ်အိပ်နေပေမဲ့ နားကကြားနေရတယ်၊ ကျုပ်သူတပါးကိစ္စမှာ ဝင်မရှုပ်ချင်လို့ နားထောင်နေတာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဟာက လူမမယ်ကလေးငယ်ရဲ့ ပစ္စည်းကိုတောင် အတင်းအဓမ္မ လုယက်ချင်တာ လွန်လွန်းအားကြီးနေပြီ၊ ကျုပ်မပါလို့ မရတော့ဘူး”

ဟု ဆို လိုက်လေ၏။ လူငယ်၏ စကားကြောင့် ဓားပြညီနောင်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ “ရာရာစစ ငါတို့ ကိစ္စမှာ ဝင်ပါဦးမတဲ့ ၊ မလောက်လေး မလောက်စား ကောင်လေးကများ ၊ မင်းကိုဆုံးမရမယ်” ဟု ဆိုကာ လူငယ်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်း လာပြီး လူငယ်ကို လက်ပြန်လွှဲရိုက်လိုက်၏။ လူငယ်သည် ဓားပြ၏ ရိုက်ချက်ကို အသာအယာပင် တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီး ဓားပြ၏ လက်ကို ချုပ်ကိုင်ကာ

“မြန်မာ အချင်းချင်း ဘာလို့ ရန်ပြုနေတာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ သတ္တိသိ
ပ်ကောင်းနေလား၊ သတ္တိကောင်းရင်လဲ အကျိုးရှိတဲ့ နေရာမှာ အသုံးပြုပါ
လား၊ စံပယ်တောင်မှာ နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်တွေ ဝိုင်းတိုက်လို့ မျိုးချစ် မြန်
မာတွေ အထိနာနေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ သတ္တိကို နယ်ချဲ့ကိုတွန်းလှန်တဲ့ နေရာ
မှာ အသုံးပြုပါလား။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဓားပြက လူငယ်၏ လက်မှ ရုန်းကန်ပြီး

“ခွေးကောင် . . . ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငါတို့ ကို သူပုန်လုပ်ခိုင်း
နေတာလား၊ မျက်နှာဖြူသခင်ကြီးတွေကို ငါတို့ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမ
ဖောက် ဘူးကွ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ လူငယ်သည် ဓားပြညီနောင်၏ မျိုးချစ်စိတ်ကင်း
မဲ့သောစကားကြောင့် ထိုသူများကို ရွံ့ရှာသွားပြီး

“သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်တွေ”

ဟု ဆိုကာ ဓားပြ၏ အရှိုက်ကို လက်သီးဖြင့်ထိုးလိုက်ရာ
ဓားပြလဲကျသွားလေ၏။ ကျန်ဓားပြသည် လက်ထဲရှိဓားကိုဝေယမ်းပြီး
လူငယ်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ၏။ လူငယ်က ဓားပြ၏ ဓားကို ရှောင်
တိမ်းပြီး ခြေဖြင့်ဆောင့် ကန်လိုက်ရာ ဓားပြနောက်ပြန် လဲကျလေ၏။
ဓားပြသည် လူးလဲထပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြန်၏။ လူငယ်က ဓားပြ
၏ ပေါင်ကြားကို ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ဓားပြအားခနဲအော်ပြီး လဲ
ကျသွားလေ၏။ ဓားပြညီနောင် လဲကျသွားသောအခါ
လူငယ်ကဓားပြများကို ရွံ့ရှာဟန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး

“တိုင်းပြည် သူ့ကျွန်ဘဝရောက်နေတာတောင် မြန်မာအချင်းချင်း အ
နိုင်ကျင့်ချင်တဲ့ သူတွေ၊ သူတို့ ကို အနီးဆုံး ဘူတာကိုရောက်ရင် ပုလိပ်
လက်သာ အပ်လိုက်ပါ”

ဟု ဆိုလိုက်ပြီး ရထားခေါင်မိုးပေါ်သို့ တွယ်တက်ပြီး နောက်တစ်တွဲ
သို့ ကူးသန်းသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဓားပြတိုက်ခံရသော ခရီးသည် များ
က လူငယ်၏ အစွမ်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ချီးမွမ်းကြပြီး

“ကယ်တင်ရှင်ကလေးကို ကျေးဇူးတင်စကား တောင် မပြောလိုက်ရ
ဘူး”

ဟု ပြောဆိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

*

မြို့တစ်မြို့၏ စေတီငယ်လေးအရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်တွင် လူငယ်တစ်စု ဘောလုံးကန်နေလေ ၏။ လူငယ်များ ဘောလုံးကန်နေသောနေရာသည် လူသွားလမ်းနှင့် နီးသဖြင့် ဘုရားဖူးလာသော လူအများကို လူငယ်များ ၏ ဘောလုံး ထိမှန်လေ၏။ သို့သော် ထိုလူငယ်များ အနက် မြို့ပေါ်ရှိ လူမိုက် အုန်းဖေကြီး၏ သားသမီးများ ပါသဖြင့် လူငယ်များ ၏ အပြုအမူကို မည်သူမျှတားဆီးဝံ့ခြင်းမရှိချေ။ လူငယ်များ သည် အတင့်ရဲစွာဖြင့် ဘောလုံးကို စိတ်ရှိလက်ရှိကန်နေလေရာ အဘွားအိုကြီးတစ်ဦး ဘောလုံးထိမှန်လေ၏။ သို့သော် လူမိုက်အုန်းဖေကြီးကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် အဘွားအိုသည် ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ခဏအကြာတွင် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် လူငယ်များကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဘုရားပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ လူငယ်များ အနက် အုန်းဖေကြီး၏ သားအုန်းမြင့်က ဘုရားပေါ်တက်သွားသော မိန်းကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး တီးတိုးတိုင်ပင်လေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ မိန်းမပျိုသည် ဘုရားပေါ်မှ ပြန်ဆင်း လာလေ၏။ အုန်းမြင့်သည် မိန်းကလေး ပြန်ဆင်းလာသောအခါ လူငယ်တစ်ဦးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ လူငယ်ကဘောလုံးကိုအုန်းမြင့်ရှေ့သို့ ကန်ချပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ အုန်းမြင့်က မိန်းမပျိုရှိရာသို့ ဘောလုံးဖြင့် မှန်းကန် လိုက်လေ၏။ ဘောလုံးသည် အုန်းမြင့်ကန်လိုက်သည့် အတိုင်း ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ပင် မိန်းမပျို၏ တင်ပါးကို ထိမှန်သွားလေ၏။ မိ

နိမိတ်သည် လူပုံအလယ်တွင် သူမ၏ တင်ပါးကို ထိခိုက်ခံရသဖြင့်

“ဟင် . . . နင်တို့ မိုက်ရိုင်းလှသည်လား”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြောဆို လိုက်လေ၏။ မိန်းမပျို၏ အဝါနုရောင် ထဘီပေါ်တွင် ဘောလုံးရာထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသဖြင့် အုန်းမြင့်ခေါင်းဆောင်သော လူငယ်တစ်စုက ထိုနေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဝိုင်းဝန်းလှောင်ပြောင်နေကြ၏။ မိန်းမပျိုသည် သူမ၏ အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိသွားပြီး ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာရဲရဲနီသွားလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် မိန်းမပျို၏ အရှေ့သို့ မျက်နှာစိမ်းလူငယ်တစ်ဦးရောက်လာပြီး

“မင်းတို့ လုပ်ရပ်က အောက်တန်းကျလွန်းတယ်ကွာ၊ မြန်မာအချင်းချင်း ဒီလိုအနိုင်ကျင့်တာ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေ လုပ်ရမဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး ကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အုန်းမြင့်ဆိုသော လူရမ်းကားလေးက လက်သီးဆုပ်ပြီး

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပါရတာလဲ၊ မင်းဘယ်ကကောင်လဲ၊ နာချင်လို့လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက် လေ၏။ မျက်နှာစိမ်းလူငယ်က

“ငါက မြန်မာကွ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက် အရှက်ရနေတဲ့ ကိစ္စမှာ ဝင်ပါဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အုန်းမြင့်သည် လူမိုက်သားပီပီ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားပြီး “အုန်းမြင့်တဲ့ တစ်မြို့လုံးလှည့်ပြီး ပါးရိုက်လာတဲ့ ကောင်မင်းနာဖို့ သာပြင်တော့”

ဟု ဆိုကာ မျက်နှာစိမ်းလူငယ်ကို ဝင်ရောက် ထိုးကြိတ်လေ၏။ လူငယ်က အုန်းမြင့်၏ လက်သီးကို လွယ်ကူစွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး

“ဒီမြို့ကိုရောက်ရောက်ချင်း ငါရန်မဖြစ်ချင်ဘူးကွာ၊ အေးအေးနေ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ သို့သော် အုန်းမြင့်သည် လူမိုက်သားပီပီ ခေါင်းမာစွာဖြင့် ဆက်လက် ထိုးကြိတ်ရန် ကြိုးစားလေ၏။ လူငယ်သည် လူမိုက်၏ လက်သီးချက်ကို ရှောင်တိမ်းနေရုံဖြင့် မရတော့သဖြင့် အုန်းမြင့်၏ နံကြားကို ခြေဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ အုန်းမြင့်မြေပေါ်သို့ ခွေခေါက်လဲလေ၏။ အုန်းမြင့်က နာကျင်စွာညည်းညူရင်း လူရမ်းကားများ အား “ဒီကောင်ကိုဝင်ချကြ”

ဟု အော်ဟစ် ခိုင်းစေလိုက်ရာ လူငယ်များ သည် မျက်နှာစိမ်းလူငယ်ကို ပိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ကြလေ၏။ သို့သော် မျက်နှာစိမ်းလူငယ်သည် သတ်ပုတ်ရေးပညာပိုင်းတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သဖြင့် လူရမ်းကားလေးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲပြိုလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လူရမ်းကားလေးများ သည် လက်သန်ပြောင်သောလူငယ်ကို မယှဉ်ဝံ့တော့ဘဲ လူငယ်နှင့် ဝေးရာသို့ ပြေးလေ၏။ ထိုအခါမှ ပင် ရှက်ရွံ့နေသော မိန်းမပျိုက လူငယ်အနီးသို့ ရောက်ရှိ လာပြီး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ဧည့်သည် လား၊ ဒီမြို့မှာ တခါမှ မတွေ့ဘူးလို့ ပါ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျုပ်က ဒီမြို့ကမဟုတ်ပါဘူး၊ ဧည့်သည် ပါ၊ ဆေးဆရာကြီး ဦးမဲခေါင်ဆီကို သွားမလို့ ပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းမပျိုက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ဟင် . . . ဆေးဆရာကြီးဦးမဲခေါင်က ကျွန်မအဖေပဲရှင်၊ ရှင်က အဖေ ဧည့်သည် လား” ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ လူငယ်က ခေါင်းညိတ် လိုက်ပြီး

“ကျုပ်နာမည် သီဟလို့ ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်ဖခင်က ဦးမဲခေါင်ဆီကို လွှတ်လိုက်လို့ ပါ၊ စာတစ်စောင်လဲ ပေးလိုက်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမပျိုက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒါဆိုရင်လဲ ကိုသီဟ ကျွန်မ နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ဆိုကာ သီဟအား သူမ၏ နေအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် သီဟအား မြို့စွန်ရှိ ခြံကြီးတစ်ခြံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ခြံကြီးထဲရှိ အရိပ်ကောင်းစွာ ရရှိသော သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ဆေးထောင်းနေသော လူကြီးတစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရ၏။ လူကြီးသည် မိန်းမပျိုနှင့် အတူ လိုက်ပါလာသော သီဟကိုမြင်သည် နှင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ “ထူးဆန်းလိုက်တာကွာ၊ မင်းဟာ ငါ့အချစ်ဆုံးမိတ်ဆွေ တိုက်မောင်းနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူတယ်”

ဟု တအံ့တဩရေရွတ်လေရာ မိန်းမပျိုက

“သမီးတို့ အိမ်ကို လိုက်ရှာနေလို့ သမီးခေါ်လာ တာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သီဟက

“ကျွန်တော့်နံမည် သီဟပါ၊ ကျွန်တော့်ဖခင်က ဦးကြီးဆီကို ဟောဒီစာလေး ပေးလိုက်ပါတယ်” ဟု ဆိုကာ ဦးမဲခေါင်လက်ထဲသို့ ဖခင်၏ စာကို အပ်နှံ လိုက်လေ၏။ ဦးမဲခေါင်က သီဟလက်ထဲရှိစာကို အဆုံးထိဖတ်ရှုပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ

“ဪ . . . တိုက်မောင်း . . . တိုက်မောင်း အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူပြီး

တဲ့ နောက် နယ်ချဲ့ကျွန်သဘောက် အရောက်မခံနိုင်ဘူးဆိုပြီး မျက်နှာဖြူ
တွေကို သည်းကြီးမည်းကြီး တော်လှန်နေလိုက်တာ။ တိုက်မောင်းရဲ့ မျိုး
ချစ်စိတ်ကိုတော့ ငါချီးကျူးတယ်ကွ၊ ငါတို့ မှာ သူလိုအရည်အချင်းမရှိ
ဘူးကွ၊ မင်းအဖေနဲ့ ငါဟာ ပခုံးဖက်ကြီးလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊
နောက်ပြီး မင်းဟာ ငါ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရ အောင်တူ
တယ်။ ဒီတော့ မင်းငါ့ဆီမှာ စိတ်အေးချမ်းသာ နေထိုင်ပါ။ မင်းအတွက်
ငါ့အိမ်ဟာ တံခါးမရှိ ဓားမရှိဘူး”

ဟု ပြောရင်း သမီးဖြစ်သူဘက်သို့ လှည့်ကာ

“သူက ဦးကြီးသမီးကွ၊ သူ့နာမည် မြည့်လို့ ခေါ်တယ်၊ သမီးရေ . . .
မောင်သီဟက အဖေငယ်ပေါင်း တိုက်မောင်းရဲ့ သားကွယ်၊ မောင်သီဟ
က အဖေတို့ ဆီမှာ နေမှာ ၊ သမီးသူ့ကို အနောက်အိမ်လေးကို သွားပို့လို
က်ပါ”

ဟု မှာ ကြားလိုက်ရာ မြည့်ဆိုသော မိန်းကလေးက သီဟအား ခြံအ
နောက်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ခြံအနောက်၌ ရေနံချေး သုတ်ထားသော အိ
မ်ငယ်လေးတစ်လုံးရှိပြီး မြည့်က “ဒီအိမ်လေးမှာ ကျွန်မဖေဖေရဲ့
အရေးကြီး ဆေးကျမ်းတွေရှိတယ်၊ ဆေးကျမ်းတွေကို မထိခိုက်အောင်
ရှင်အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းပါ”

ဟု ပြောလေရာ သီဟက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျုပ်အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းပါ့မယ်”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ မြည့်က အိမ်ကလေးအတွင်းရှိ ဗီရိယံတွင် ရှိ
သော စောင်ခြင်ထောင်နှင့် အသုံးအဆောင်များကို ပြသပေးပြီး ရေချိုးရ
န် ခြံအနောက်ရှိ ရေတွင်းငယ်လေးကိုလည်း ပြသလေ၏။
မြည့်ထွက်သွားသောအခါ သီဟတစ်ကိုယ်တည်း အခန်းလေးကို လေ့

လာကြည့်သောအခါ အခန်းထဲတွင် မှန်ဗီရိုကြီးများကိုတွေ့ရပြီး ဗီရိုထဲတွင် ဆေးကျမ်းများကို မြင်ရလေ၏။ ဆေးဗီရိုများကို သော့ခတ်ထားသဖြင့် ဆေးကျမ်းများ ပျက်ဆီးရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ သီဟသည် ခရီးပန်းလာသဖြင့် အိပ်ယာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်ပြီး စံပယ်တောင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖခင်ဦးတိုက်မောင်းနှင့် မျိုးချစ် တပ်သားများကို စိုးရိမ်မိလေ၏။ စံပယ်တောင်ရှိ မျိုးချစ်များ နှင့် စစ်ပုလိပ်များ တိုက်ပွဲဖြစ်နေပြီလား မသိ . . . သီဟသည် ဖခင်နှင့် မျိုးချစ်များ အတွက် မိမိ၌ တာဝန်များ စွာ ကျန်ရှိကြောင်း တွေးမိပြီး ရင်ထဲတွင် လေးလံသွားလေ၏။ ဖခင်အတွက်လည်း အလွန်စိုးရိမ်မိလေ၏။

*